

TEMPS? NOUS

semanari portaveu de les aspiracions del poble

Organ del Centre Republicà Nacionalista

L'Estat de Guerra

El General Berenguer es a dir, el Govern de S. M. ha alçat l'Estat de Guerra per tot l'Estat Espanyol menys a Madrit i a Saragossa. Aquesta mesura és pariona de la que fa pocs dies va dictar-se, renunciant el Govern a nomenar alcaldes de R. O. en les poblacions de menys de 6.000 habitants, a no se que fossin caps de partit. Així hom prepara unes eleccions, batejades a l'avancada com a sincerament rabioses.

Continuen, la censura previa, les presons governatives la supressió de garanties... continuen a la presó a l'exili, o a la clandestinitat, els homes més representatius de la veritable oposició. Continua l'encasellat, continuen les mesures de govern que impideixen la propaganda electoral republicana, a l'hora que els candidats monàrquics, recorren els districtes.

No obstant el Govern manté el desitj d'anar a unes eleccions, de retornar a la pau constitucional (?) I per aquest motiu, fa la concessió de renunciar al nomenament d'alcaldes de R. O. de les poblacions petites, sense importància. Devant d'aquestes mesures, i de les altres per l'estil que deuràn venir, ningú podrà dubtar de les veritables intencions governamentals.

La Pau, quan es tracta entre dues potències en estat de guerra, s'ha d'acordar i signar per les contrincants. L'Estat de guerra, no'l pot acabar el desitj d'una sola banda. I el conflicte dels republicans, actualment, es de veure si poden acceptar l'armistici que significarien, vulgues no vulgues, les eleccions. Els termes de la treva, son les garanties que pot oferir el Govern per tal d' la sinceritat.

Poden les esquerres, sense declarar-se vençudes acceptar l'armistici amb les garanties que Berenguer ofereix?

Aquest es el problema viu, que preocupa republicans i constitucionalistes en el moment actual. Nosaltres personalment creiem que aquesta qüestió, que és de tàctica i no

de substància, està en relació directa amb l'eficàcia que hom pugui concedir a altres activitats més directes. I per aquest motiu, creim que no es pot resoldre per un districte aïllat, ni tan sols pels republicans de tot Catalunya. Ha estat dit, que hem de fugir del provincianisme, però, cal no caure tampoc amb el cofoisme. No podem anar, els catalans, a remolc de ningú, però podem i devem concertar els nostres esforços i la nostra actitud amb la d'aquells que tenen el nostre mateix enemic. Els aliats no varen guanyar la guerra, fins que establiren un front únic, o millor dit un comenament únic, despullant-se de vanitats patriotes. Si estem d'acort en que'ls republicans catalans tenim el mateix enemic que'ls republicans d'enllà l'Ebre, no hem de reparar en fronteres, per a combatre el nostre comú adversari en aquests temps de lluita. Altra-ment creiem que l'abstenció o l'intervenció han d'ésser adoptades unànimament. Si es trenca l'acort fins ara mantingut, les esquerres donaran una pobre mostra de capacitat i de sentit d'eficàcia. Per no dir de personalisme insà. S'ens dirà que'l acort de Sant Sebastià, fou per treballs d'altra mena, pero ens cal afirmar que l'etapa iniciada a Donostia, no està closa ni molt menys, i els esquerrans hem d'esforçar-nos en no donar-la per finida fins a exaurir les seves possibilitats. I en aquest sentit no es pot ésser pessimista encara. No tenen raó de ésser-ne sobre tot els previsors, tan previsors que per lliurar-se de possibles complicacions s'han abstingut de bell començament de prendre part en cap treball dels que s'hi pot prendre mal.

El que's indiscutible, és que tant si malgrat totes les circumstàncies esmentades, es va a les eleccions, com en el cas de optar-se per l'abstenció, cal aprofitar la campanya electoral per a realitzar, una intensa i enèrgica campanya de divulgació i propaganda d'ideals i de severa i valenta acusació.

Joan Lluís PUJOL I FONT